

OD MATĚJE Z JANOVA K HELENĚ KRMÍČKOVÉ

Tento název chce říct, že moje první setkání s Helenou Krmíčkovou „zavinil“ Matěj z Janova. Před lety jsem totiž dostal nápad, že by bylo dobré prosvětlit trochu důkladněji teologické myšlení této klíčové osobnosti české středověké teologie. Opovážil jsem si proto svolat na naši budějovickou fakultu sympozium věnované jeho osobnosti a dílu. Znal jsem už německy psanou dizertaci Emila Valáška věnovanou Matějově eklesiologii, která v ní byla podávána jako apolinsky jasná nauka, kryjící se plně s římskokatolickým učením o církvi, což pak bylo na Lateránské univerzitě patřičně oceněno. Já jsem se však nemohl zbavit dojmu, že Matějova nauka je v ní podána jako překrásně bílý leknínový květ, ale vyjmutý z té temně vírné tůně tehdejšího dění, v níž a z níž tento květ vyrašil. Je sice dobré usmířovat rozpory, ale ne je pomíjet. Proto mi záleželo pozvat na sympozium Janu Nechutovou, vynikající znalkyni Matějovy nauky a jeho doby; a hned dodávám, že mi bylo velkým povzbuzením, když mi přislíbila účast. Jen dodala, že nepřijede sama, ale že bude též provázena doktorkou Helenou Krmíčkovou, která přijede též se svým příspěvkem. Jméno Krmíčková mi sice nebylo pojmem, ale řekl jsem si: Proč ne? Bude nás víc.

Stalo se tedy, že obě dámy přijely na sympozium, které začalo 29. listopadu 2000. To byl tedy den, kdy jsem poznal paní – tenkrát ještě doktorku – Helenu Krmíčkovou osobně. A jak jsem potom v průběhu sympozia mohl sledovat její přednášku *Vliv Matěje z Janova na utrakvismus Jakoubka ze Strážbra a Mikuláše z Drážďan*, začalo mi svítat, že mám před sebou kovanou vědeckou sílu v oblasti středověké historiografie. Po skončení prvního pracovního dne sympozia (rozvrženého do dvou dnů) a jeho učených rozprav jsme pak měli příležitost k rozpravám srdečně neučeným při milém posezení v nedaleké restauraci *Libuše*. S oběma dámskými účastníky z Brna jsme tam pak společně hodovali: Jan Blahoslav Lášek, Emil Valášek, Radomír Malý, František Holeček, Josef Dolista a moje maličkost. To byli ti účastníci večerního sympozia „restauračního“. Pro úplnost však se sluší dodat, že účastníky toho pracovní-denního sympozia fakultního byli navíc (bez titulu) Jiří Hanuš, Jan Podlešák (†), Václav Steiner a Martin Weis.

Symposium pak pokračovalo ještě 30. listopadu a po jeho skončení jsem se s profesorkou Nechutovou a doktorkou Krmíčkovou nostalgicky rozžehnal, netuše, že zanedlouho je opět uzřím. Vskutku! Neuplynul ani rok a byl jsem paní profesorkou Nechutovou dotázán, zda bych byl ochoten přijmout členství v komisi pro docentské řízení doktorky Krmíčkové. Váhal jsem přijmout; jednak pro práci, která se mi hromadila, jednak pro cestování z Budějovic do Brna, jež se mi přičilo. Ještě víc se mi však přičilo – kvůli společenství, které jsme spolu od matějovského sympozia navázali – její prosbu odmítnout. A tak jsem přisvědčil. Zanedlouho mi pak přišlo pozvání na zasedání vědecké rady Filozofické fakulty, stanovené na 11. ledna 2001. To datum se však najednou dostalo do kolize s jinou mou povinností, takže paní doktorka Krmíčková, posílajíc mi třetí posudek své habilitační práce od profesorky Hledíkové, mi píše: *Snázila jsem se Vám dovolat, zda by se přece jen nenašla možnost, abyste mohl 11. ledna přijet, ale buď se nedovolám ani do Budějovic, nebo mám sice částečný úspěch, ale nedovolám se na fakultu. Snad budu začátkem ledna úspěšnější.*

Zda byla úspěšnější v dovolání, nemohu už říct. Úspěšnější však byla v tom, že jsem se toho zasedání přece jen účastnil, a tak jsem se s paní docentkou *in spe* setkal podruhé. Mile se mě ujala a po vyřízení formalit jsme šli na zasedání vědecké rady. Jak dopadlo? Zapsal jsem si tenkrát do svého diáře: *PROŠLA JEDNOHLASNĚ*. Pak jsme šli na oběd do restaurace *U Lucerny*: doc. Vašků, doc. Balík, prof. Hledíková, doc. Krmíčková a já. Prof. Nechutová přišla později. Bylo to hezké přátelské posezení jako to první u *Libuše*. Navíc se mi poštěstilo setkat se poprvé s profesorkou Hledíkovou osobně v Brně, když se mi to nepoštěstilo v Římě v době, kdy tam paní profesorka nějaký čas bydlela právě u mojí tety Marie Austové. A tak obohacen těmito setkáními nastoupil jsem zpáteční cestu do Budějovic, netuše, že mě čeká s docentkou Krmíčkovou ještě jedno nanejvýš mile překvapivé „setkání“.

Za rok a osm měsíců, 12. a 13. srpna 2002, se přihodilo, že *apertae sunt cataractae coeli* a České Budějovice se svým vzezřením rázem proměnily v Benátky. Samá voda. Já jsem tenkrát z města odjížděl už 12. srpna, když průtrž sotva začínala, takže jsem nebyl svědkem zátopy, jež se přivalila až následující den, a tu potopu jsem na vlastní oči neviděl. Vrátil jsem se totiž až 25. srpna. Teprve pak jsem mohl vidět, co voda nechala a co odnesla. Ta voda však i něco přinesla; něco, co jsem nečekal. Znenadání přišel od docentky Krmíčkové nemalý peněžní dar na náhradu škod způsobených povodní naší budějovické fakultě, což byl z její strany čin, který mi potvrdil, co jsem už předtím nějak tušil. To první a druhé setkání s ní mě naprosto přesvědčilo o její vědecké kompetenci. Avšak tohle poslední setkání, v němž se projevila její solidární lidskost, mě jen utvrdilo v mém tušení, že

jsem se setkal nejen s dobrým vědcem, ale především s náramně dobrým člověkem. Jsem rád, že mohu využít této příležitosti, abych jí za to znovu poděkoval a vydal o tom svědectví.

Karel Skalický

